Balogh István

Kikirics-karantén

Hosszú rabságra kárhoztattunk.
Nappal is sötét. Árva kutyák
ijesztik hideg holdat.
Méregmirigy felhő takarja napot.

Függönyt elhúztam, hátha ismerős
jár ablakunk alatt, aztán betekint,
bólint nékem, mily nagy öröm!
De nem jár senki, pedig tavaszra jár,
legyek leszarják kilátásomat.
Lebukik hold, hűvös hullámba
veti magát. Cicelle szövőszékén
világ végeztével születik szürke vászon.

Hajnalcsillag még fönt. Szeme vakulóban.
Szerelmem addig él, míg csillag jár egünkön.

Madarak ébrednek, szabadon szól himnuszuk.
Ám sokágú síp hullámait hallom utcánkból,
s ablaküvegen át csoda sárgállik árokparton:
Kári lányok kikirics ruhában, mezítláb
vonulnak sorban, haza, Messzogisz lankái felé.
Pán vezeti őket, büszkén tartja fejét.
Szájában isteni szerszáma. baklába táncol utcánk
néma porában. Hunyorít rám, így köszönt.
Szent szarva égig csap, mennydörög. Lánykák
szeme megvillan, körbe rendeződnek,
Ütemre mozdul gyönyörű lábuk.

Bokámról lehullik fekete bilincs.

- Ma sem járhat senki ablakunk alatt – sóhajt
kedvesem. - Mirigy lakatunk lélegzik vidáman!

- Tündérek táncoltak ház előtt hajnalban!

Lábuk nyoma látszik utcaporban.

- Nem látok semmit! - így az én szerelmem. - De mégis!
Valami csodás zene szüremlik ajtónk résein fülembe.
Pán sípja lehet. Sok hang hullámzik.
Gombolyítom is! Szivárvány sálat kötök néki!
Ajándékunk.
Ha újra erre jár.

2020. április 26.